

Tomris Uyar: "Azala azala yaşıyoruz"

Fusun Akatlı

Tomris Uyar, resmi olan herşeye karşı önüne geçemediği, geçmek de istemediği bir tepki duyuyor. Hâmi Çağdaş, Gösteri'nin 101. sayısı için kendisinden bir söyleşi isteyince, bunu ancak gazeteci, dergi görevlisi gibi resmi bir kimlik taşımayan biriyle yapabileceğini düşünmüş. Beni aradı. Ardında yılların paylaşımı, binlerce "gayri resmi" söyleşi bulunan dostluğumuzdan daha elverişli bir söyleşi zemini bulunamazdı, doğru. Hiçbir zaman elden bırakmadığı nezaketi ve inceliğiyle, beni zorlamış gibi olmamak için, sözü epeyi dolandırdı. Oysa, zorlamak şöyle dursun, özel bir keyif sunuyordu bana. Benim de, profesyonel bir "söyleşici" olmamakla birlikte, bu işi sadece çok yakınım olanlarla birkaç kez yapmışlığım vardı. İyi olmuştu o söyleşiler. Hakiki olmuştu. O söyleşileri yaptığım kişilerin dördü artık yaşamıyor. Bundan böyle söyleşilecek kaç kişi kaldı zaten? Biri mutlaka Tomris. Yayımlanan son kitabı 'Yazılı Günler' de acıyla belirttiği gibi, azala azala yaşamıyor muyuz? Belki kitaplarımızla, yazılarımızla, söyleşilerimizle, çılgınlıklarımızla -Çoğalmasak da- hızımızı keseriz bu erozyonun diyoruz. Umut bu ya!

Tomris Uyar'ın Talimhane'deki görmüş geçirmiş evinde, bu kez bir bölümü kâğıda geçecek bir söyleşi için oturuyoruz... Karşıdaki apartmanı yıkan aracın sağır edici gürültüsüne, yarattığı 3.7 şiddetindeki depreme meydan okuyabilecek miyiz? Okuyoruz İstanbul'dayız. Yıkımdan daha gerçek ne bulabiliriz söyleşimize fon olarak? Nankörüz! Yakınıyoruz...

Bu söyleşinin belki bir çerçevesi yok. Tomris'in "gündökümleri" ni biraraya getiren dördüncü kitabı Yazılı Günler yeni çıkmış. Orada, gönderme yapacağımız çok çeşitli malzeme, üzerinde konuşmak isteyeceğimiz her konuya ilişkin ipuçları bulunuyor zaten. Odakta ve sehpanın üzerinde Yazılı Günler, biz kimi bölümlerini Gösteri okurlarına da aktaracağımız, kimi bölümlerini ise -ne sandınız- kendimize saklayacağımız bir uzun söyleşiye dalıyoruz.

,test'

Senin, "Yeni birşey yazmayacaksam, hiç yazmam" diye düşündüğünü çok iyi biliyorum. Yazılı Günler'de de bu düşünceni pekiştiren birkaç yazı var. Füreya Koralin, "Son sergim daha önceki yapıtlarımdan, gerçekleştirdiklerimden, temalarından bir adım daha önde değildi. Bunun bilincindeki bir insan nasıl devam edebilir?" deyişine atıfta bulunuyorsun. Sonra, "verimlilik" üzerine, "Yazma Hastalığı" üzerine yazılarında hep bu "yeni" olma sorununa eğilmişsin. Yaratıcı yazar olmanın vazgeçilmez koşulu, ya da sanatsal yaratının anahtar kavramı galiba bu. Yazarın kendini, yazısını "yeni"lemesine bu özekselleşen iki kişi daha tanıyorum: Turgut Uyar ve Bilge Karasu. Onların yazın yaşamları izlediğinde çıkarabiliyor insan, yazıda "yeni"den ne anlaşılması gerektiğini. Senin yazarlığında da; Gündökümlerini bir yana bırakırsak, İpek ve Bakır' Yazma Yolculuk'a uzanan çizgide, bu "novum" aşamalarını açık-seçik saptamak mümkün. Bu "yeni" kavramının nasılını ve niçinini açıklayabilir misin biraz?

İnsan hangi malzemeyi kullanacağına çok genç yaşta karar veriyor. 20-22 yaşlarında. O malzemeyi aynen tekrarlamak, artık o yazarı yaşlandıran birşey oluyor. Malzeme aynı kalarak değişmeli, yenilenmeli bence. O zaman, o temel malzemesinin yan-uçlarını, kenarlarını, diplerini araştırması gerekiyor yazarın. Eğer bu çabaya girmiyorsa, 22 yaşında ölebilir. Yazarlığı bakımından birşey farketmeyecektir.

,Yazılı Günler'de, "Mozart, Schubert, Lermontov; Keats ve daha nice sanatçı, delikanlı sayılabilecek yaşta ölmüşlerdi; yaşamları yarım kahıştı ama sanatları tamamlanmıştı". diyorsun bir yerde. Bunun tersini düşünürsek, yaşamayı sürdüren ama sanatları ölmüş olanlar da var mı acaba? Ya da en azından, sanatları komaya girmiş olanlar desek?

Maalesef var. benim Türk edebiyatında en üzüldüğüm şey, bazı yazarların malzemelerini - kendi malzemelerini yani- değerlendirememeleri; dışardan malzeme aramaları. Oysa bir yazar, malzemesiyle gelir zaten. Onun kendini yenilemesi, malzeme ithaliyle değil, malzemeyi yeniden yoğurması, kurcalaması, derinleştirilmesi ile olacak bir şey. Bu söylediklerime örnek de verebilirim: Bekir Yıldız ve Füzünan örneğin. Kendi malzemeleriyle, kendi üsluplarıyla yazdıkları hikâyelere bak... Ben her ikisinden de en az yedişer-sekizer çok sevdiğim hikâye seçebilirim. Ama ne yaptılar sonra? Bünyelerine aykırı malzemedan medet ummaya başladılar.

Nasıl bünyelerine aykırı yani?

Bünye, üsluptur. Bir yazar, ne yazarsa yazsın, üslubu tektir. Üslup, yazarın kendisidir yani. Epik de yazsa, lirik de yazsa, "bu, şu yazardır" dedirtebilmesi gerek bir yazarın. Ben, tek bir paragrafım okduğunda, onu yazanın ben olduğum anlaşılmasını isterim. Bunu başarabilirim, başaramam, o ayrı konu. Ama yazar olmanın bunu gerektirdiğine inanıyorum.

Yenilenmekten, yazarın kendi yazısına yeni bir şey getirmesinden söz ederken; malzemenin aynı ka-

“Bir yazar Türkçe'nin yeterli dil olmadığını düşünüyorsa yazmasın. Yazdığı dile aşık olmakla başlar yazarlık “

labileceğine, üslubun da tek olduğuna vardık. Hızlı okuyan biri çelişki görebilir burada. Açık bir biçimde tekrar edeyim istersen: Malzeme aynı kalarak değişmeli, yenilenmeli, diyorsun ve yazarın üslubu tektir diyorsun. Bu söylediklerin, yazarın hep "yeni"yi araması gerekliliği ile hiçbir şekilde çelişmiyor bence.

Tabii çelişmiyor.

Malzemedeki yenilenme, biçime de yansiyacaktır elbet, değilmi? Hatta, yeni bir biçim içinde sunulmasıyla asıl, o malzeme yenilenmiş olacaktır bir bakıma. Şu ezeli öz-biçim bağıntısı sorunu yani. Bence bir ürünün, işte özü şu, biçimi de şurası diye ayırmak olanaksız olduğu kadar abes de. Yenilenme; malzemenin biçime dökülmüş hali için, yapıtın bütünselliği için söz konusu. Biçim konusunda anlaşıyor muyuz?

0 malzemenin hak ettiği, zorunlu kıldığı bir biçim... "0 şey, bir tek biçimde anlatılabilir" dediyecek, "unique" bir biçim. Yani, dediğin gibi, tabii ki özden bağımsız tutulamayacak bir biçim.

Örneğin, "Bir romancı, ömrü boyunca hep aynı romanı yazar" diye bir savı vardı Selim İleri'nin hatırlarsın. Zamanında bunu epeyi konuşmuştuk. Bununla Selim elbet, romanda arayıştan, yenilenmeden yoksun bir tutuculuğu savunuyor değildi. Senin biraz önce "Üslup yazarın kendisidir" diye dile getirdiğin temel soruna bağlayabilir miyiz bunu?

Selim İleri haklı. Hep aynı romanı yazmak demek, tekrarlamak demek değil tabii. Temalar değişmiyor olabilir. Ama yazar, temcit pilavı gibi aynı temayı aynı biçimde getiriyorsa, bu en azından o yazarın okumadığını, beslenmediğini gösterir. Öykünmek, aktarmacılık yapmak için değil, ama dünyada ve Türkiye'de yazın adına yapılanlardan haberli olmak için okumak zorundadır yazar. Yaptığı işin başını -sonunu, kendisinin ne yaptığını, nerede durduğunu bilmesi, kendi yolunu çizmesi için şarttır bu. Yoksa, Faruk Nafiz gibi şiir yazıp şiire yenilik getirdiğini düşünmesi, ya da bir çöle zembille indiğini sanması doğal olur. Örnekleriyle karşılaşmıyor muyuz?

Doğal ama gülünç de! Sana tam da burada birşey sormak istiyorum. Sen Türk edebiyatını adım adım izleyen bir yazarsın. Tabii dünya edebiyatını da. İnsan edebiyatla, gerek yazarak, gerek okuyarak, bu kadar haşır-neşirse mutlaka kendi ülkesinin edebiyatı için birtakım şeyler düşünüyordur. Bizde yazar yazardan bahsetmez kolay kolay. Çok sıkışır ölmüş yazarlardan bahseder. Oysa sen biraz önce, daha ben sormadan, iki yazımızın adını verdin. Kitabında da yazarlardan söz ediyorsun. Yazar olduğun kadar, bir okursun öyleyse! Okur olduğun için, yazarlarımızın adını anmaya gönül indirebiliyorsun. Sırf yazar olsaydın, sen de başka yazarlara adım attırmağın vâhanda konuşurdun şimdi benimle!

Tabii okur'um. Hem de ne biçim okur'um!

Külyutmaz bir okursun. Olumlu yargını da, olumsuz yargını da sakınmıyorsun.

Sakınmıyorum. gayet açık. Profesyonel :olmayan hiçbir yazar, kendini : bana yutturamaz. Asıl sorun, şurada:” Yazar, önce kendine beğendiremiyorsa başkasına beğendirse ne yazar zaten? Ben kendi yazdıklarımın da okuruyum ya, yazdığımı önce kendim beğenmeliyim Kendime de, başkasına da uyguladığım ölçütler. aynı yani. 0 ölçütlerle beğenmiyorsam eleştiriyorsam, açıkça söylüyorum. Öte yandan, kitapta da adlarını anladığım, işlerine saygı duyduğum yazarlar elbet var Bilge Karasu, Leyla Erbil, Ferit Edgü gibi. Niye, onlar yazmıyorlarmış gibi davranayım ki? Kaç kişiyiz şurada.

Profesyonel' yazardan ne kastediyorsun? Herhalde hayatını yazarak kazanana değil! Yazarlığı bir "profession" olarak gördüğün belli. 'Yazılı Günler'de sevdiklerini de, sevmediklerini de "meslekdaşım" diye anıyorsun.

'Profesyonel yazar derken, temiz iş çıkaran yazarı kastediyorum. Birine meslekdaş demem için de, sanat kaygısının temelinde zenaat kaygısı bulunması gerek.

Zenaat kaygısından da önce, hatta zenaat kaygısının da temeli olarak -Bence tabii- kusursuz bir Türkçe gerekmiyor mu? Senin bu konuya ne kadar önem verdiğini biliyorum. Değil sadece edebiyatta, hayatta da. Bir yazar için Türkçe'yi düzgün kullanıyor demek bize hala ayıp geliyor; ' ama - Türkçe'nin başına getirilenler daha ayıp değil mi? Anadili karşısında heyecansız bir yazara yazar diyebiliyor musun sen? "

Yetersizliğin; kişilerin kendi dillerinde değil' de Türkçe' de aranmasına öfkeleniyorum en çok. Bir yazar; Türkçe nin yeterli bir dil olmadığını düşünüyorsa, lütfen yazmasın. Diline aşık olmayan yazar tanımıyorum ben. . . . yazarsa! Yazdığı dile aşık olmakla başlar yazarlık'. Benim için Türkiye, dildir. Milliyet, dildir diye düşünüyorum aslında. Türkiye'yi, Türkçe'yi sevdiğim için seviyorum. Meselâ dışarıya gitsem, Avrupa'ya, Amerika'ya... yazamam. Türkçeden uzak kalmak bir elginlik duygusu verir bana. Bu o kadar tüm yaşamı kaplayan bir duygu ki, örneğin yabancı bir erkekle, aynı dili paylaşmadığım bir erkekle, büyük bir sevgiyi paylaşmam.

Abarttığını düşünmüyorum. Dil kimi insan için "düşüncenin, ifadenin aracı" değil, yaşamın ta kendisi. Dilde ve dille yaşıyor onlar. Dille seviniyor dille hırpalınıyorlar. Sen Onlardansın işte. Ben de onlardanım oradan tanışıyoruz! Dile kendi dışımızda, nesnel bir olgu, bir araç gözüyle bakamıyoruz. Ama insan bunu senin ağzından duymasa da, yazdığın herşeyden, hikayenden, günlüğünden bu aşkın taşıdığını anlıyor zaten. Profesyonel diyebileceğimiz her yazardan bu kadarını beklemek, belki fazla olur. Bu artık salt edebiyata ilişkin olmakla kalmayan, yaşama. yaşam karşısındaki tavra yansıyan bir şey çünkü.

Gerçekten öyle. Ama sana birşey söyleyeyim mi: yazarken profesyonel olduğumu sanıyorum. Hatta eminim bundan. Ama yaşarken amatörüm

Hikâyenin yaşamanla ilgisi, dolaylı olabilir ancak. Kurulan birşey, yazılan birşey o. Ama gündökümlerin dolaysızca yaşamanla bağlantılı. Yaşarken amatör olduğumu söyledin ya, bu amatörlüğü ,Yazılı Günler' de göremedim ben. Tersine; çok görmüş geçirmiş, herşeyi anlayan, hiç aldanmayan, kuşkuya düşmeyen, doğrunun anahtarını elinde tutmanın güveniyle konuşan bir ses var orada. İlk gündökümlerinden bu yana, günlerinin sesi dediğim yönde değiştiği gibi, asıl büyük değişiklik, hikâyelerinin sesi ile ,Yazılı Günler'in sesi arasında.

Öyle mi geldi sana? Bence hayır Hikâyelerin sesi ile bu ses belki farklı ama, "ben bilirim, anlarım " iddiası yok. Örneğin "Bir Yarım Gün Yaratmak"ta, "Ben en doğrusunu bilirim" değil, kendimle dalga geçmek var.

Çok zeki ve usta bir yazarsın. Elbette bu dediğim bilgelik tonu yazılarında kabak gibi ortaya çıkmayacak. Elbette, her zeki insan gibi kendinle de dalga geçiyorsun. Ama ben ısrar ediyorum: Hikâyelerindeki ses ile, bu gündökümündeki ses farklı. Temellerindeki kaygı da farklı olduğu için belki. Belki hitap ettikleri okur da farklı.

Türk yazarı, belki de batılı olmadığı için, hep bildiğini paylaşmak ister ya, ondan kurtulunmuyor sanırım. Reşat Nuri'yi düşün örneğin. Zaten benim atam Reşat Nuri'dir `Yazılı Günler,de; eski gündökümlerini okumuş olanlara hitap ediyorum. Ama artık, benim günüm çok önemli değil. Kendi günümü örnek olarak sunmak istemiyorum. Yaşamımızda o kadar aşağı çekilen şeyler var ki, bazı değerleri savunma biçimi olarak öyle yazdım. Gündökümlerinin çıkış nedeni: "Ben inciniyorum"dur. Okura, "Sen de rencide ol, zedelen sen de incin!" demek istedim. Okur kızsın bana isterse, bu da bir tepkidir. 0 değişik ses dediğin, ses değil de, bir çığlık. Seçilen günler, benim sesimi yükseltmek istediğim günler değil, okurun sesini yükseltmesini istediğim günler. Kendi kızdığım şeyleri yazsaydım, bu bir nefret kitabı haline gelirdi. Bazı şeyler ayıklanarak yazılıyor gündökümleri tabii. Hikâyeye farklarından biri şurada: Hikâyede, "Bundan okura ne?" diye sormam. Gündökümünde soruyorum. Gündökümünde, artık vazgeçilemeyecek şeyleri yazıyorum. Hikâyede vazgeçilebilecek birşey olsa da, benim paylaşmadan edemeyeceğim, edemediğim şeyleri. Böylece bir çığlık haline geliyor işte gündökümlerindeki ses. 0 ses, belki senin dediğin gibi ukalâ bir ses ama, birilerinin de ukalalık etmesi gerekmiyor mu sence?

Ona ne şüphe! Elbet gerekiyor. Ama ben "ukalâ" demedim o sese; Bilgece bir ton, yıl . gösteren, çağrı çıkaran, biraz üstten alan bir ses. Sanki yaşlı, yaşlanmış bir ses. Kendi içinde herhangi bir sakıncası yok da, sende yadırganabilir. Meselâ, ben yazımda ukalâlık edersem, çok yadırganmam: hem yazdığım tür bakımından, hem okurun benim hakkımdaki imgesine çok ters düşmeyeceği için. Oysa senin okurun, hikâyelerinin ve 75'lerdeki gündökümlerinin okuru, yaşını başını almış, bilge bir Tomris imgesine yabancı. Onlar sende sıcaklığa, içtenliğe alışkınlar.

Bunu kabul etmiyorum. Yaşlı ve bilge değilim ben. Hergele bir genç olduğumu düşünüyorum. Bunu arkadaşlarımla çocukları ile birlikte olduğumda anlıyorum en çok. Zeynep, Sırma... Beni teyze gibi görmüyorlar, arkadaşız.

Biliyorum. Güncende de yazıyorsun. Gençlerin çoğu ile, yaşlılarından daha iyi anlaştığını söylüyorsun. Fazla genellemiyorsunuz? Hangi gençlerle, hangi yaşlılarından daha iyi anlaşıyorsun?

Genç diye biri yok aslında. Ben, genç olabildi mi ya da genç kalabildi mi kastediyorum. Onlarla aynı müziği dinliyoruz, aynı merakları paylaşıyoruz. Günümüzde gençler Sting'i, Black'i, Chirs de Burgh'ü aynı hayranlıkla dinliyorlar. Tabii Dire Straits'i ve Alan Parsons Project'i de inşallah severek dinliyorlardır. Benim deneyimim, onlarınkinden biraz farklı. İlk ikisini çalışırken dinleyebiliyorum; ama Chris de Burgh'ü duyduğum zaman.. duyuyorum. O zaman, çalışmıyorum, dinliyorum. Üç şarkıcı da demin konuştuğumuz anlamda profesyonel. Ama şarkı söylemek de yazı yazmak gibi özel bir ses yükseltmek demekse, Sting ve Black'de bir yavanlık ve mızımlık olduğu çıkıyor. Çok profesyonelce bir mızımlık ama, mızımlık sonuçta. Demek ki, özel, kişisel bir ses yükselmiyor. Fon gibi kalıyor. Chris de Burgh'ünkü onlarla aynı tonda bir ses, ama o sesle devrimci şarkılar söylüyor. Zaten bana dokunaklı gelen, devrimci şarkıları o yumuşak ve içli sesle söylemesi. Üç sese eşit derecede saygı göstermek de, bir tür saygısızlık oluyor bence.

Saygıya, yol yordam bilmeye önem veriyorsun değil mi? Hem de çok önem veriyorsun. "Her duygunun yarısıyla yetinebilenler" sana yabancı kalıyor. "Yazılı Günler'de arpacık çıkardığın o gün var hanı... Bak, okuyayım şurayı:

"Uzun bir süredir neden evlere kapandığımızı, neden toplumca bir değer düşümüne uğradığımızı soruyoruz/ kendi kendimize. Nedense manevi hiyerarşi yokluğunun bu çöküşteki payını görmezden geliyoruz. . Başlangıçta, "Biz eski yazarlar gibi ulaşılmaz olmak istemiyoruz; okurlarımızla eşitlikle buluşacağız" derken başka tür bir "resmi hiyerarşi'nin ortadan kalkacağını ummuştuk sanırım. Ne umduk, ne .: bulduk! Çevremiz, masaya sormadan ilişen, , yahu ; 'be' gibi sözcükleri bol bol saçıp savuran entellerle doluyor gitgide. Bilge: Karasu'yu tanımadan öykü, Edip Cansever' i tanımadan şiir yazabilen küçümen dahilerle.: "

Bunlarla da inciniyoruz, değil mi? "Halit Ziya Eskidi mi" başlıklı yazında da; alçakgönüllülük, içtenlik ve zarafetin tedavülden kalkışına ya da demode oluşuna karşı küçük bir çığlık yükseltiyorsun. Demek, saygı istiyorsun.

"Bana saygı duyun" demiyorum, hiç demedim. Dediysen, "Beni sevin." dedim. Ama, dünyaya saygılı olunmasını istiyorum. Bu, işte, hayati önemi olan birşey.

Günlük ve anı yazarlığıyla, yazarın imgesi arasında doğrudan bir bağ kurulabiliyor. Yazarın hem kendi hakkındaki imgesi, hem başkalarının gözündeki imgesi, günlüğünde, ya da anı türü yazısında, başka türlere göre çok net ortaya çıkıyor. Sen bu konuda da epeyi düşünce ürettin. Birşeyler söylemek ister misin anı ya da günce yazarlığı üstüne?

Anı yazan insanın, daha önce birşey yazmış olması gerekiyor. Anı yazmakla yazar olmak mümkün değil. Yalnızca günce yazarı diye birşey de yok. Kendine ve malzemesine gönderme yapacak yazar çünkü güncesinde, değil mi?

Ataç'ın, Salâh Birsal'ın günlük yazarlıkları için ne düşünüyorsun?

Bunlar, dünya görüşlerini anlatan yazarlar işte. Başka şeyler de yazmışlar. Günce yazmayı, bileklerinin hakkı ile kazanmışlar. Ataç, bugün artık yaşamasa da, ben onun hangi kitabı sevip hangisini sevmeyeceğini bilirim. Katılmasam bile, bilirim. Demek bir boyut getirmiş. Salâh Birsal, çok yaşasın inşallah, onun da değer dizgesini okuruz günlüklerinde, onun da neyi seveceğini, neye karşı çıkacağını, kendisine sormasak da bilebiliriz.

Yazarın, özellikle de günlük yazarın kendi imgesine hayranlığın ne dersin?

İnşallah yanlış aynaya bakmıyordur derim.

Senin imgen nasıl bir imge Tomris? Başkalarının gördüğü sen ile, senin kendin hakkındaki imgen arasında fark var mı?

Temelde yok. Olsa da önemli değil. Bir tek şeyde önemli belki: Belki artık imge, üzerine imge kurulamayacak kadar eskimiştir. Yazıda kurduğun profesyonellik, belki yaşamdaki amatörülüğü biraz incitiyordur. O biraz tatsız bir duygu olabilir bir yazar için. Diyelim; ucuz bir filmdeki, ucuz; bayağı bir duygusal beni etkileyebilir. Yazarken onu tabii ki kullanmam. Ama belki onu yaşamak isteyebilirim.

Şu saptaman çok ilgilendirdi beni: Diyorsun ki, "Toplumumuzda sağ ve sol ya da gerici ve ilerici kesimler yanısıra, cahillerle aydınları da birleştiren ortak bir konu var: aydın düşmanlığı." '80 sonrası yeni toplumsal değerler dizgesi içinde yaşadığımız en çilgin ve en ürkütücü şeylerden biri değil mi bu?

"Entel" çıktı çikalı oldu bu. Ben aydın olmayı kabul ediyorum; çünkü bedelini ödeyeceğim. Ben kendime entel demem, entellektüel derim. Bu hafifsemenin altında, sorumluluktan, bedel ödemekten kaçınma var. Bir de, zor tabî. Burjuva kültürünü bilmeden, özümsemeden entellektüellik olur mu? Ben, "Ulaşamadığım aydına, 'entel' de, geç!" sloganıyla özetlemiştim bu şizoid aydın düşmanlığı salgını.

Sana son bir soru: `Yazlı Günler'in en yaşayan bölümleri, en yaşamaya değin olanlar hangileri sence?

Flört konusunda olanlar. Yaşanan gün olarak yazılanlarda, hep şu ya da bu biçimi ile flörtler var. Bir de ölümler tabî. Onlar da en yaşanmış gündökümleri.

,Yazlı Günler'deki o "çığlık" dediğimiz ses geri çekildiğinde, hep flört teması ortaya çıkıyor. Sık sık çıkıyor. Senin flört kuramın ne peki? Ya da hangi flört temasına göre "flörtöz"sün sen?

Flört, sanki yaşama... diyeceğim. 'Sanki' diyorum, çünkü sonuna kadar götürüldüğünde pek parlak olmayacak gibi görünüyor. Değil mi, hep öyle oluyor. Güzel kalsın diye, bırakıyorsun.

Senden alıntılarla noktalayalım bu sohbeti: "Azala azala yaşadığımız" şu dünyada, bir şeyler "güzel kalsın" ha?